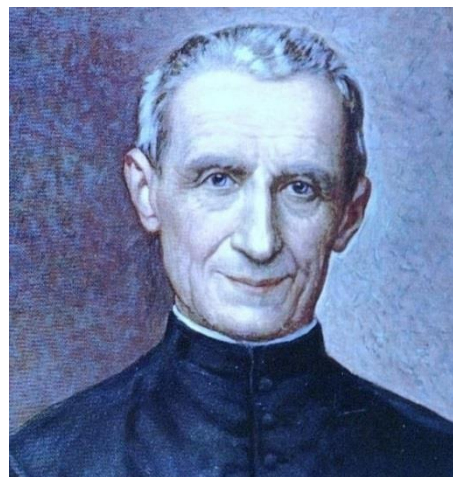

Svatý Leonardo Murialdo

narozen - 26. 10. 1828 (Turín) - úmrtí 30. 3. 1900 (Turín)

Jeden z nejbližších přátel a spolupracovníků Dona Boska.

Svatý Leonardo Murialdo se narodil v dobře situované rodině. Leonardo se narodil jako osmé dítě. Jeho otec byl směnárník peněz a rodina měla devět dětí. V pěti letech mu však otec náhle zemřel. Smrt otce byla pro něho dost hluboké trauma. Doma mu důvěrně říkali Nadino a doma se mu taky dostalo prvního a základního vzdělání.

Rodinné ovzduší bylo prodchnuté hlubokou vírou a křesťanskou angažovaností. Rodina byla křesťanská navzdory duchu doby, v které se šířil antiklerikalismus a protikřesťanské nálady. Trauma ze ztráty otce, křesťanská výchova v rodině, pozdější výchova u Piaristů a překonaná duchovní krize v něm vytvořily, velikou citlivost k mládeži, která nepoznala otce, která trpěla a která se nemohla křesťansky a lidsky se rozvinout. To mu umožnilo, aby se později jako kněz stal otcem těch, kteří nepoznali otce, podobně jako Dona Boska.

V roce 1836, jako osmiletý, spolu se svým bratrem Ernestem, vstoupaje do koleje Piaristů v Savona. Výchova v koleji a vzdělání byly dost kvalitní, protože měli vychovatele, kteří byli osobnostmi a tak pro mládež byli vzorem. Náboženské ovzduší a kvalitní formace, lidská i náboženská v koleji, byla založená na seriózní katechezi spolu s projevy lidové zbožnosti. To v něm vytvořilo pevný základ, na kterém se dala vybudovat budoucí osobnost světce. Během dospívání však prožil hlubokou existenciální a duchovní krizi, která ho přivedla k předčasnému návratu k rodině a k ukončení studií. V Turíně, kde se zapsal na studium filosofie. Návrat ke světlu jak to sám popisuje, nastal za několik měsíců díky milosti generální zpovědi, ve které objevil nezměrnost Božího milosrdenství.

V 17 letech v něm pak uzrálo rozhodnutí stát se knězem, aby se dobrému a milosrdnému Bohu odvděčil láskou. Bůh ho uchvátil svojí nezměrnou a milosrdnou láskou. V roce 1845 Turína se zapíše na teologickou fakultu jako externí klerik. Tehdy to tak dělali zámožnější studenti.

Rok před ukončením studia teologie, v roce 1850, mu umírá matka.

V roce 1851, kdy končí teologickou fakultu, 20. září, ve věku 23 let, je v kostele „Visitazione“ sester „Navštívení Panny Marie“ vysvěcen na kněze. Traumatická zkušenost ze ztráty otce mu umožňuje chápat strádající mládež.

Právě v té době ho jako katechetu „Oratoře Anděla strážného“ poznal a ocenil Don Bosko, který ho přesvědčil, aby se ujal vedení nové Oratoře svatého Ludvíka u Porta Nuova. Tuto Oratoř vedl až do roku 1865. Don Leonardo se přímo setkává se závažnými problémy své doby, s utrpením těch nejchudších. Navštěvoval rodiče chudých chlapců a tato zkušenost spolu s jeho vlastní zkušenosti z dětství, mu umožnily, že v něm uzrálo hluboké sociální, výchovné a apoštolské cítění, které jej pak vedlo k vlastnímu nasazení v četných iniciativách ve prospěch chudé a opuštěné mládeže. Katecheze, škola, rekreační aktivity byly základem jeho výchovné metody v Oratoři.

Don Bosko jej chtěl mít s sebou na audienci, kterou mu v roce 1858 udělil, dnes už blahoslavený, papež Pius IX.

Během vedení Oratoře si uvědomil potřebu prohloubit studium morální teologie a kanonického práva a tak v roce vstoupil do semináře Saint Sulpice v Paříži, kde se dostal do kontaktu s výchovnými a společenskými problémy hlavního města Francie. Přišel do kontaktu taky s konferencemi svatého Vincence z Pavli. Potom krátce pobyl taky v Londýně.

Na jedné Konferenci svatého Vincence dokonce prohlásil: „Laik, jakéhokoli společenského postavení, může být dnes apoštolem, stejně jako kněz a v některých prostředích ještě lépe jako kněz.“

V roce 1866 se vrací do Turína, a po návratu mu bylo nabídnuto vedení učňovské koleje, kde mladí lidé byli připravováni na řemeslo. Tomuto poslání se bude věnovat dalších 34 let.

V roce 1870 převzal také řízení Oratoře svatého Martina. Angažuje se také hodně v dělnickém světě práce, kde formuje dělníky k tomu, aby měli vědomí solidarity s těmi, kteří ztratili práci a stara se o to, aby církev pečovala o dělníky. V roce 1871 zakládá „Jednotu katolických dělníků“. V roce 1876 zakládá se svým spolupracovníkem „Ctihodným Paolo Pio Perazzo“ noviny „Hlas Lidu“.

V roce 1873, spolu s jedním spolupracovníkem „Služebníkem Božím Donem Eugenio Reffo“, zakládá „Kongregaci svatého Josefa“. Cílem této Kongregace bude připravit chudé a opuštěné chlapce tak, aby se užívali v nové společnosti a byli připraveni na život. Ústředním jádrem spirituality svatého Josefa Murialdo bylo přesvědčení o milosrdné lásce Boha: vždy dobrého, trpělivého a velkorysého Otce, který zjevuje velikost a nezměrnost svého milosrdenství odpuštěním. Tuto skutečnost Leonard zakoušel na rovině nikoli intelektuální, nýbrž existenciální, prostřednictvím živého setkání s Pánem.

V té době bylo městské prostředí Turína poznamenáno intenzivním rozkvětem charitativních děl, kterých cílem od počátku byla pomoc a formace chudých a opuštěných, zvláště mládeže.

Uvedeme alespoň některé:

Ctihodný Pio Bruno Lanteri, (* 2. 5. 1759 – Pinerolo – + 5. 8. 1830). Zakladatel tajné společnosti, „Křesťanské Přátelství“ pro rozvoj katolického tisku a Oblátů Panny Marie, kam chtěl vstoupit i Don Bosko, ale Josef Cafasso mu řekl suché ne. Bruno Lanteri viděl svou činnost ve výchovném působení a formaci prostřednictvím duchovních cvičení podle metody svatého Ignáce z Loyoly. Tyto duchovní cvičení se dávaly všem věkovým a sociálním kategoriím a to jak kněžím, tak laikům.

Svatý Josef Cottolengo, (Bra, 3. května 1786 – Chieri, 30. dubna 1842) založil „Malý Dům“ Boží Prozřetelnosti.

Služebnice Boží markýza Giulia Colbert Barolo (* Maulévrier - 27. 1. 1785 - + Turín, 19. ledna 1864). V roce 1820, v chudé části Turína, založila školu pro chudé dívky a ústav pro svobodné matky a nemocnici svaté Filomeny pro postižené děti. V roce 1833 založila řád „Sestry Kajícnice svaté Marie Magdaleny“, které pomáhali prostitutkám k návratu do normálního života. V roce 1835 založila sestry svaté Anny, které se staraly o děvčata, která ztratila rodiče.

Ctihodná Maria Kristina Savojská (* Cagliari, 14. 11. 1812 Napoli - + 31. ledna 1836).

Blahoslavený Antonio Rosmini (* 24. března 1797, Rovereto – + 1. července 1855, Stresa) Jeho láska k inteligenci byla veliká. Jeden z největších a často nepochopených myslitelů doby.

Blahoslavený Francesco Faà di Bruno (* 29. 3. 1825 – Alessandria – + 27. 3. 1888 Turín). Byl to kněz a matematik, státní zaměstnanec a pracoval na smíření víry rozumu.

Blahoslavení Federico Albert (1820-1876), **Clemente Marchisio** (1833-1903), **Giovanni Maria Boccardo** (1848-1913) a **ctihodný Luigi Balbiano** (1812-1884).

Svatý Giuseppe Marelo (1844-1895), a **blahoslavený Edoardo Rosaz** (1830-1903).

Blahoslavená Enrichetta Dominici (* 10. 10. 1828 – Carmagnola – + 21. 2. 1894 Turín). V roce 1861 byla zvolena představenou Kongregace a byla jí 30 let. Byla druhou představenou sester svaté Anny založené spolu s Markýzou Barolo v roce 1835.

Blahoslavená Francesca Rubatto (1844-1904).

Blahoslavená Anna Michelotti (1843-1888)

Ctihodný Pio Perazzo (1846 - 1911). Zaměstnanec na železnici, velice angažovaný františkánský terciář. **Blahoslavený Giuseppe Allamano** (1851-1926). Byl to synovec svatého Josefa Cafasso, kněz, založil dvě misionářské Kongregace.

Tady nejsou všichni turínští svatí, je to jenom ukázka ovzduší, ve kterém se pohyboval svatý Leonardo Murialdo.

V Turíně bylo tedy prostředí poznamenáno intenzivním rozkvětem charitativních děl a aktivit, kterým se i Leonardo Murialdo věnoval až do své smrti.

Leonardo Murialdo se vždy se považoval za člověka zvlášť omilostněného milosrdným Bohem a žil proto svůj život radostným pocitem vděčnosti k Pánu, klidným vědomím vlastní omezenosti. Měl taky vroucí touhu po pokání a ustavičnou a velkorysou a stálou snahu o obrácení. Leonardo Murialdo viděl celý svůj život nejen jako osvěcovaný, vedený a nesený touto láskou, nýbrž i jako nepřetržitě ponořený do nekonečného Božího milosrdenství. Ve svém *Duchovním deníku* napsal: „Pane, tvé milosrdenství mne obklopuje. Jako je Bůh vždy a všude, tak je vždy a všude i Jeho láska a vždy a všude je Jeho milosrdenství“.

Při vzpomínce na krizi, kterou v mládí prožil, si poznamenal: „Dobrý Bůh chtěl znovu nechat zazářit svoji dobrotu a velkorysost zcela jedinečným způsobem. Nejenom, že se mnou znovu uzavřel přátelství, ale povolal mne k přednostní lásce, povolal mne ke kněžství, a to jenom několik měsíců po mém návratu k Němu. Leonardo Murialdo kněžské povolání žil s vděčností, radostí a láskou. Napsal o tom: Bůh si mne vybral! On mne povolal, přímo mi vnutil poctu, slávu a nevýslovné štěstí být jeho služebníkem, být druhým Kristem. Kde jsem byl já, když jsi mne hledal, můj Bože? Byl jsem na dně propasti! Na toto dno mne Bůh přišel hledat. Tam mi dal porozumět svému hlasu“.

Svatý Leonardo Murialdo zdůrazňoval, že velikost poslání kněze je v tom, že musí pokračovat v díle vykopení. Musí pokračovat v obrovském díle Ježíše Krista, díle Spasitele světa. Toto znamená spásu duší. Leonardo Murialdo připomínal vždy sobě samému i svým spolubratřím, že je třeba důsledně žít tento ideál, který odpovídá svátosti kněžství, kterou kněz dostal. Láska k Bohu byla silou na jeho cestě ke svatosti, zákonem jeho kněžství, nejhlubším smyslem jeho apoštolátu mezi chudou mládeží a zdrojem jeho modlitby.

Svatý Leonardo Murialdo se s důvěrou svěřoval Boží Prozřetelnosti, velkoryse plnil Boží vůli. Byl ve stálém kontaktu s Bohem a s láskou pečoval o chudou a opuštěnou mládež. Tímto způsobem spojil kontemplativní mlčení s neúnavnou a horlivou činností, věrností každodenním povinnostem a s vynalézavými iniciativami. Měl sílu uprostřed těžkostí, spolu s klidem ducha. Toto je jeho cesta svatosti: „Žít přikázání lásky k Bohu a k bližnímu“.

Ve stejném duchu lásky, žil čtyřicet let před ním tento ideál, svatý Josef Benedikt Cottolengo, zakladatel díla, které nazval „Malý dům Boží Prozřetelnosti“ a dnes toto dílo je nazýváno Cottolengo. V roce 1884 Leonardo Murialdo vícekrát trpěl na zápal průdušek. Don Bosko přišel, požehnal mu a přes všechny těžkosti a nepříjemnosti, žil až do roku 1900. Ztráta otce matky v dětském a dospívajícím věku podnítila u něho to, že se stal otcem a vůdcem mladých lidí, které mu Pán posílal. Jeho život, styl jeho díla, ho velice sblížilo s přítelem a vzorem – Donem Boskem.

Svatý Leonardo Murialdo, zemřel na zápal plic, 30. března roku 1900. Byl pohřben n městském hřbitově a potom přenesen do farnosti svaté Barbory a po kanonizaci v roce 1971 je pohřben ve svatyni „Madonna della Salute“ ve čtvrti Borgo Vittoria.

Papež Pavel VI. jej prohlásil za blahoslaveného v roce 1963 a za svatého 3. května 1970.

(zpracoval Janko Ihnát, SDB)